# ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έκτο τμήμα)
της 30ής Νοεμβρίου 1995 *

Στην υπόθεση C-134/94,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Tribunal Superior de Justicia de Canarias (Ισπανία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ

**Esso Española SA**

και

**Comunidad Autónoma de Canarias,**

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία των άρθρων 3, στοιχείο γ', 5, 6, 30, 36, 52, 53, 56, 85 και 102, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚ,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα),

συγκείμενο από τους G. Hirsch, προεδρεύοντα, G. F. Mancini, F. A. Schockweiler, P. J. G. Kapteyn (εισηγητή) και H. Ragnemalm, δικαστές,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική.

γενικός εισαγγελέας: Γ. Κοσμάς
γραμματέας: R. Grass

λαμβάνοντας υπόψη τις γραπτές παρατηρήσεις που κατέθεσαν:

— η Comunidad Autónoma de Canarias, εκπροσωπούμενη από τον Manuel Aznar Vallejo, Letrado,

— η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, εκπροσωπούμενη από τον J. E. Collins, Assistant Treasury Solicitor, και τον P. Duffy, barrister,

— η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από την Blanca Rodríguez Galindo, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας,

έχοντας υπόψη την έκθεση του εισηγητή δικαστή,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 28ης Σεπτεμβρίου 1995,

εκδίδει την ακόλουθη

## Απόφαση

1 Με διάταξη της 4ης Ιανουαρίου 1994, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 9 Μαΐου 1994, το τμήμα διοικητικών διαφορών του Λας Πάλμας του Tribunal Superior de Justicia de Canarias υπέβαλε, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ, τρία προδικαστικά ερωτήματα ως προς την ερμηνεία των άρθρων 3, στοιχείο γ', 5, 6, 30, 36, 52, 53, 56, 85 και 102, παράγραφος 1, της ίδιας Συνθήκης.

2 Τα ερωτήματα αυτά ανέκυψαν κατά την εκδίκαση της προσφυγής που άσκησε η ανώνυμη εταιρία Esso Española (στο εξής: εταιρία Esso), που εδρεύει στη Μαδρίτη, κατά της Comunidad Autónoma de Canarias και με την οποία ζητείται η ακύρωση της αποφάσεως 54/1992, την οποία εξέδωσε στις 23 Απριλίου 1992 το Συμβούλιο Βιομηχανίας, Εμπορίου και Καταναλώσεως της Περιφερειακής Κυβερνήσεως των Καναρίων για την τροποποίηση της αποφάσεως 36/1991, της 14ης Μαρτίου 1991, με την οποία εγκρίθηκε το καθεστώς που διέπει τις δραστηριότητες των χονδρεμπόρων πετρελαιοειδών στις Καναρίους Νήσους.

3 Η απόφαση 54/1992 τροποποίησε το άρθρο 14, παράγραφος 2, του εν λόγω καθεστώτος, το οποίο ορίζει πλέον ότι οι ασκούντες εμπορία οφείλουν να εφοδιάζουν τουλάχιστον τέσσερα νησιά του Αρχιπελάγους των Καναρίων.

4 Το εθνικό δικαστήριο διερωτάται αν η προϋπόθεση αυτή αποτελεί περιορισμό της ελευθερίας εγκαταστάσεως, η οποία διακηρύσσεται στα άρθρα 52 και 53 της Συνθήκης. Το εθνικό δικαστήριο αντιμετώπισε επίσης το ζήτημα αν συμβιβάζεται η ρύθμιση αυτή με τα άρθρα 3, στοιχείο γ', 5, 6, 30, 85 και 102, παράγραφος 1, της Συνθήκης και κατόπιν αυτού αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και να υποβάλει τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα στο Δικαστήριο:

«1) Το γεγονός ότι κράτος μέλος θέτει ως προϋπόθεση για την εγκατάσταση χονδρεμπόρων πετρελαιοειδών όπως αυτοί εφοδιάζουν συγκεκριμένο αριθμό περιοχών προκειμένου να διασφαλίζεται ο εφοδιασμός ή η κάλυψη ολόκληρου του εθνικού εδάφους, αν ληφθούν υπόψη τα προβλήματα που δημιουργούνται σε συγκεκριμένα κράτη μέλη από την ύπαρξη νησιωτικών χώρων:

1) α) συνεπάγεται, σύμφωνα με την ερμηνεία των άρθρων 3, στοιχείο γ', 52 και 53 της Συνθήκης, περιορισμό ασυμβίβαστο προς το κοινοτικό δίκαιο, καθόσον στερεί από την πρακτική τους αποτελεσματικότητα τις διατάξεις περί του δικαιώματος εγκαταστάσεως και δεν είναι "αντικειμενικά αναγκαίος" προς διασφάλιση του επιδιωκομένου σκοπού;

1) β) συνεπάγεται, σύμφωνα με την ερμηνεία των διατάξεων της Συνθήκης περί της προστασίας του ελεύθερου ανταγωνισμού, περιορισμό της κοινοτικής αυτής ελευθερίας, ικανό να θίξει το εμπόριο μεταξύ των κρατών μελών και να επηρεάσει την πραγματοποίηση των στόχων που προβλέπονται στη Συνθήκη ως προς το εσωτερικό εμπόριο και, κατά συνέπεια, εμπίπτει στην απαγόρευση του άρθρου 85, σε συνδυασμό με τα άρθρα 5 και 6 της Συνθήκης, και συνιστά παράβαση των διατάξεων του άρθρου 102, παράγραφος 1, της ίδιας Συνθήκης;

1) γ) συνιστά μέτρο ισοδυνάμου αποτελέσματος, κατά τους όρους του άρθρου 30 της Συνθήκης, ικανό να επηρεάσει το ενδοκοινοτικό εμπόριο;

2) Στην περίπτωση που η προϋπόθεση που αναφέρεται στην αρχή του πρώτου ερωτήματος θεωρηθεί ως περιορισμός του δικαιώματος ελεύθερης εγκατάστασης, έχει εφαρμογή, και υπό ποίες προϋποθέσεις, το άρθρο 56 της Συνθήκης ή η έννοια του "γενικού συμφέροντος" σε περιπτώσεις συναφείς με την αρχή της ισοτιμίας των όρων προσβάσεως και ασκήσεως των μη μισθωτών οικονομικών δραστηριοτήτων και, συνεπώς, εμπίπτει ο έλεγχος αυτών των περιθωρίων διακριτικής ευχέρειας που παρέχεται στα κράτη μέλη στην κοινοτική αρμοδιότητα ή, αντιθέτως, μπορεί να εκτιμηθεί από τα εθνικά δικαιοδοτικά όργανα, οπότε το παρόν δικαστήριο πρέπει να γνωρίζει τα σχετικά κριτήρια ερμηνείας;

3) Στην περίπτωση που η προϋπόθεση που αναφέρεται στην αρχή του πρώτου ερωτήματος θεωρηθεί ως μέτρο ισοδυνάμου αποτελέσματος, είναι η προϋπόθεση αυτή ασυμβίβαστη προς την ελεύθερη κυκλοφορία των εμπορευμάτων ή, αντιθέτως, μπορεί να θεωρηθεί ως νόμιμος περιορισμός κατ' εφαρμογή του άρθρου 36 της Συνθήκης ή κατ' εφαρμογή της νομολογίας του Δικαστηρίου σχετικά με τον "rule of reason";»

**Επί του παραδεκτού**

5 Με τις παρατηρήσεις της, η Επιτροπή έθεσε το ζήτημα του παραδεκτού των προδικαστικών ερωτημάτων, επειδή η απόφαση 54/1992 έχει ακυρωθεί από άλλη δικαστική απόφαση.

6 Επ' αυτού πρέπει να τονιστεί ότι το αιτούν δικαστήριο πληροφόρησε το Δικαστήριο, με έγγραφο της 15ης Ιουνίου 1994 που περιήλθε στο Δικαστήριο στις 29 Ιουνίου 1994, ότι η εταιρία Esso του είχε διαβιβάσει έγγραφο στο οποίο είχε επισυνάψει την απόφαση του τμήματος διοικητικών διαφορών της Santa Cruz του Tribunal Superior de Justicia de Canarias, με την οποία ακυρώθηκαν οι αποφάσεις 54/1992 και 36/1991. Κατόπιν αυτού, η εταιρία Esso ζήτησε από το αιτούν δικαστήριο να αποσύρει τα προδικαστικά ερωτήματα, το οποίο όμως αρνήθηκε, με το αιτιολογικό ότι η απόφαση που θα εξέδιδε το Δικαστήριο είναι μείζονος σημασίας όχι μόνον για τις Καναρίους Νήσους, αλλά και για το σύνολο της ισπανικής επικράτειας.

7 Ερωτηθέν από το Δικαστήριο κατά πόσον η ενώπιόν του διαδικασία είχε καταστεί άνευ αντικειμένου, το αιτούν δικαστήριο απάντησε αρνητικά, παραθέτοντας πάντως διαφορετική αιτιολογία. Κατ' αρχάς υποστήριξε ότι είχε ήδη ασκηθεί αναίρεση ενώπιον του Tribunal Supremo κατά της ακυρωτικής αποφάσεως. Στη συνέχεια, τόνισε ότι η ακυρωτική απόφαση δεν βασιζόταν στο κοινοτικό δίκαιο το οποίο αφορά η παρούσα διαδικασία. Τέλος, το αιτούν δικαστήριο τόνισε ότι, αν εκδίδονταν αντιφατικές δικαστικές αποφάσεις, θα μπορούσε να ασκηθεί προσφυγή ενώπιον του Tribunal Supremo χάριν της ενότητας της νομολογίας.

8 Από την απάντηση αυτή προκύπτει ότι το αιτούν δικαστήριο φρονεί ότι η ερμηνεία του κοινοτικού δικαίου εξακολουθεί να είναι αναγκαία για την επίλυση της διαφοράς της κύριας δίκης.

9 Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, μόνο στα εθνικά δικαστήρια, στην κρίση των οποίων υποβάλλεται η διαφορά και τα οποία πρέπει να αναλαμβάνουν την ευθύνη της εκδοθησομένης αποφάσεως, εναπόκειται να εκτιμούν, ενόψει των ιδιαιτέρων χαρακτηριστικών κάθε υποθέσεως, τόσο το αν είναι αναγκαία η έκδοση προδικατικής αποφάσεως, προκειμένου να είναι σε θέση να αποφανθούν, όσο και τη λυσιτέλεια των υποβαλλομένων στο Δικαστήριο ερωτημάτων (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 6ης Ιουλίου 1995, C-62/93, BP Σουπεργκάζ, που δεν έχει δημοσιευθεί ακόμη στη Συλλογή, σκέψη 10).

10 Κατά συνέπεια, το Δικαστήριο πρέπει να εξετάσει τα ερωτήματα που υπέβαλε το αιτούν δικαστήριο.

**Επί του πρώτου ερωτήματος**

11 Αν ληφθούν υπόψη τα περιστατικά της υποθέσεως της κυρίας δίκης, το αιτούν δικαστήριο ερωτά κατ' ουσίαν αν αντιβαίνει στα άρθρα 3, στοιχείο γ', 52 και 53, στο άρθρο 85, σε συνδυασμό με τα άρθρα 5 και 6, στο άρθρο 102, παράγραφος 1, και στο άρθρο 30 της Συνθήκης ΕΚ η ρύθμιση με την οποία οι περιφερειακές αρχές ενός κράτους μέλους, οι οποίες είναι αρμόδιες για τη διακυβέρνηση ενός αρχιπελάγους που αποτελεί τμήμα της επικράτειάς του, επιβάλλουν, προκειμένου να αντιμετωπίσουν τα προβλήματα που δημιουργεί ο νησιωτικός χαρακτήρας, σε όλους τους χονδρεμπόρους πετρελαιοειδών που επιθυμούν να επεκτείνουν τις δραστηριότητές τους σ' αυτό το τμήμα της επικράτειας την υποχρέωση να εφοδιάζουν ορισμένο αριθμό νησιών του αρχιπελάγους.

*Ως προς τα άρθρα 3, στοιχείο γ', 52 και 53 της Συνθήκης*

12 Επ' αυτού πρέπει κατ' αρχάς να υπομνησθεί ότι τα άρθρα 52 και 53 αποτελούν την εφαρμογή της θεμελιώδους αρχής που διακηρύσσεται στο άρθρο 3, στοιχείο γ', της Συνθήκης και κατά την οποία η δράση της Κοινότητας, όσον αφορά τους σκοπούς του άρθρου 2, περιλαμβάνει την εξάλειψη των εμποδίων στην ελεύθερη κυκλοφορία των προσώπων μεταξύ των κρατών μελών.

13 Στη συνέχεια πρέπει να τονιστεί ότι, κατά πάγια νομολογία, οι διατάξεις της Συνθήκης περί ελεύθερης κυκλοφορίας δεν εφαρμόζονται στις δραστηριότητες των οποίων όλα τα στοιχεία έχουν σχέση με ένα και μόνο κράτος μέλος, ενώ στο εθνικό δικαστήριο εναπόκειται να εξακριβώνει τα πραγματικά περιστατικά από τα οποία εξαρτάται η συναγωγή του συμπεράσματος αυτού (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 28ης Ιανουαρίου 1992, C-332/90, Steen, Συλλογή 1992, σ. I-341, σκέψη 9).

14 Στην προκειμένη περίπτωση, από τη διάταξη περί παραπομπής προκύπτει ότι η προσφεύγουσα, η οποία συστάθηκε το 1967 σύμφωνα με το ισπανικό δίκαιο, έχει την έδρα της στη Μαδρίτη και ασκεί τις δραστηριότητές της στην Ισπανία, ισχυρίζεται με την προσφυγή της ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου ότι η επίμαχη ρύθμιση την εμποδίζει να επεκτείνει τις δραστηριότητές της στις Κανάριους Νήσους, οι οποίες αποτελούν τμήμα της ισπανικής επικράτειας.

15 Επιπλέον, δεν αμφισβητείται ότι όλοι οι χονδρέμποροι πετρελαιοειδών που επιθυμούν να ασκούν τις δραστηριότητές τους στο Αρχιπέλαγος των Καναρίων υπόκεινται στην επίμαχη ρύθμιση.

16 Η περίπτωση αυτή, η οποία αφορά μόνο την επέκταση εντός ενός κράτους μέλους των δραστηριοτήτων εταιρίας που εδρεύει και ασκεί δραστηριότητες στο ίδιο αυτό κράτος, δεν εμφανίζει κανένα στοιχείο βάσει του οποίου θα μπορούσε να υπαχθεί σε οποιαδήποτε από τις περιπτώσεις που ρυθμίζει το κοινοτικό δίκαιο.

17 Κατά συνέπεια, στο πρώτο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι τα άρθρα 3, στοιχείο γ', 52 και 53 της Συνθήκης δεν έχουν εφαρμογή σε καθαρώς εσωτερικές καταστάσεις κράτους μέλους, όπως είναι η περίπτωση εταιρίας η οποία εδρεύει εντός κράτους μέλους, ασκεί τις δραστηριότητές της εντός του κράτους αυτού και συνεπώς υπόκειται στη ρύθμιση με την οποία οι περιφερειακές αρχές ενός κράτους μέλους, οι οποίες είναι αρμόδιες για τη διακυβέρνηση ενός αρχιπελάγους που αποτελεί τμήμα της επικράτειάς του, επιβάλλουν, προκειμένου να αντιμετωπίσουν τα προβλήματα που δημιουργεί ο νησιωτικός

χαρακτήρας, σε όλους τους χονδρεμπόρους πετρελαιοειδών που επιθυμούν να επεκτείνουν τις δραστηριότητές τους σ' αυτό το τμήμα της επικράτειας την υποχρέωση να εφοδιάζουν ορισμένο αριθμό νησιών του αρχιπελάγους.

*Ως προς το άρθρο 85, σε συνδυασμό με τα άρθρα 5, δεύτερο εδάφιο, και 6 της Συνθήκης*

18 Επιβάλλεται να υπομνησθεί ότι, για την ερμηνεία των άρθρων 3, στοιχείο στ', 5, δεύτερο εδάφιο, και 85 της Συνθήκης, το άρθρο 85, λαμβανόμενο μεμονωμένα, αφορά αποκλειστικά τη συμπεριφορά των επιχειρήσεων και δεν αναφέρεται σε νομοθετικά ή κανονιστικά μέτρα των κρατών μελών. Από πάγια όμως νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι το άρθρο 85, σε συνδυασμό με το άρθρο 5 της Συνθήκης, επιβάλλει στα κράτη μέλη την υποχρέωση να μη λαμβάνουν ή διατηρούν σε ισχύ μέτρα, ακόμη και νομοθετικής ή κανονιστικής φύσεως, ικανά να ματαιώσουν την πρακτική αποτελεσματικότητα των κανόνων ανταγωνισμού που εφαρμόζονται στις επιχειρήσεις. Σύμφωνα με την ίδια αυτή νομολογία, αυτό συμβαίνει όταν ένα κράτος μέλος είτε επιβάλλει ή ευνοεί τη σύναψη συμπράξεων που αντιβαίνουν στο άρθρο 85 ή ενισχύει τα αποτελέσματα μιας τέτοιας συμπράξεως είτε αφαιρεί από τη δική του ρύθμιση τον κρατικό της χαρακτήρα, αναθέτοντας σε ιδιώτες επιχειρηματίες την ευθύνη να λαμβάνουν αποφάσεις περί παρεμβάσεως σε οικονομικά θέματα (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 14ης Ιουλίου 1994, C-379/92, Peralta, Συλλογή 1994, σ. I-3453, σκέψη 21).

19 Συναφώς, επιβάλλεται η παρατήρηση ότι από τη διάταξη περί παραπομπής δεν συνάγεται κανένα στοιχείο που να αποδεικνύει ότι η επίμαχη ρύθμιση επιβάλλει ή ευνοεί αντίθετες προς τον ανταγωνισμό ενέργειες ή ότι ενισχύει τα αποτελέσματα προϋφισταμένης συμπράξεως.

20 Κατά συνέπεια, η ρύθμιση αυτή δεν αντιβαίνει προς τα άρθρα 5, δεύτερο εδάφιο, και 85 της Συνθήκης.

21 Δεδομένου ότι το αιτούν δικαστήριο δεν έδωσε καμία εξήγηση ως προς τη λυσιτέλεια του ερωτήματος σχετικά με το άρθρο 6 της Συνθήκης, το ερώτημα αυτό δεν χρειάζεται να εξετασθεί.

*Ως προς το άρθρο 102, παράγραφος 1, της Συνθήκης*

22 Επ' αυτού αρκεί να υπομνησθεί ότι η δέσμευση που έχουν αναλάβει τα κράτη μέλη δυνάμει του άρθρου 102, παράγραφος 1, δεν γεννά υπέρ των πολιτών δικαιώματα τα οποία τα εθνικά δικαστήρια οφείλουν να διασφαλίζουν (απόφαση της 15ης Ιουλίου 1964, 6/64, Costa, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 1191).

*Ως προς το άρθρο 30 της Συνθήκης*

23 Από τη διάταξη περί παραπομπής προκύπτει ότι η επίμαχη περιφερειακή ρύθμιση δεν κάνει καμία διάκριση ανάλογα με την προέλευση των προϊόντων και ότι σκοπός της δεν είναι η ρύθμιση του εμπορίου των προϊόντων αυτών μεταξύ των κρατών μελών.

24 Μολονότι η ρύθμιση αυτή επιβάλλει στους χονδρεμπόρους πετρελαιοειδών να εφοδιάζουν ορισμένο αριθμό νησιών που αποτελούν τμήμα του κράτους μέλους, τα περιοριστικά αποτελέσματα που θα μπορούσε να έχει επί της ελεύθερης κυκλοφορίας των προϊόντων αυτών μεταξύ των κρατών μελών εξαρτώνται τόσο πολύ από τυχηρά γεγονότα και είναι τόσο έμμεσα, ώστε η υποχρέωση που επιβάλλει η ρύθμιση αυτή δεν μπορεί να θεωρηθεί ως ικανή να εμποδίσει το εμπόριο μεταξύ των κρατών μελών (βλ. προπαρατεθείσα απόφαση Peralta, σκέψη 24).

25 Κατά συνέπεια, η ρύθμιση αυτή δεν αντιβαίνει προς το άρθρο 30.

26 Κατόπιν όλων των ανωτέρω σκέψεων, στο πρώτο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι

— τα άρθρα 3, στοιχείο γ', 52 και 53 της Συνθήκης δεν έχουν εφαρμογή σε καθαρώς εσωτερικές καταστάσεις κράτους μέλους, όπως είναι η περίπτωση εταιρίας η οποία εδρεύει εντός κράτους μέλους, ασκεί τις δραστηριότητές της εντός του κράτους αυτού και συνεπώς υπόκειται στη ρύθμιση με την οποία οι περιφερειακές αρχές ενός κράτους μέλους, οι οποίες είναι αρμόδιες για τη διακυβέρνηση ενός αρχιπελάγους που αποτελεί τμήμα του κράτους αυτού, επιβάλλουν, προκειμένου να αντιμετωπίσουν τα προβλήματα που δημιουργεί ο νησιωτικός χαρακτήρας, σε όλους τους χονδρεμπόρους πετρελαιοειδών που επιθυμούν να επεκτείνουν τις δραστηριότητές τους σ' αυτό το τμήμα της επικράτειας την υποχρέωση να εφοδιάζουν ορισμένο αριθμό νησιών του αρχιπελάγους,

— η ρύθμιση αυτή δεν αντιβαίνει προς το άρθρο 85, σε συνδυασμό με το άρθρο 5, δεύτερο εδάφιο, ούτε προς το άρθρο 30 της Συνθήκης,

— το άρθρο 102, παράγραφος 1, της Συνθήκης δεν γεννά υπέρ των πολιτών δικαιώματα τα οποία τα εθνικά δικαστήρια οφείλουν να διασφαλίζουν.

**Επί του δευτέρου και του τρίτου ερωτήματος**

27 Δεδομένου ότι η απάντηση στο δεύτερο και στο τρίτο ερώτημα θα ήταν αναγκαία μόνον αν η επίμαχη ρύθμιση χαρακτηριζόταν ως περιορισμός της ελευθερίας εγκαταστάσεως ή ως μέτρο ισοδυνάμου αποτελέσματος προς ποσοτικό περιορισμό των εισαγωγών, παρέλκει η εξέτασή τους.

**Επί των δικαστικών εξόδων**

28 Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, οι οποίες κατέθεσαν παρατηρήσεις

στο Δικαστήριο, δεν αποδίδονται. Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα),

κρίνοντας επί των ερωτημάτων που του υπέβαλε με διάταξη της 4ης Ιανουαρίου 1994 το Tribunal Superior de Justicia de Canarias, αποφαίνεται:

1) **Τα άρθρα 3, στοιχείο γ', 52 και 53 της Συνθήκης ΕΚ δεν έχουν εφαρμογή σε καθαρώς εσωτερικές καταστάσεις κράτους μέλους, όπως είναι η περίπτωση εταιρίας η οποία εδρεύει εντός κράτους μέλους, ασκεί τις δραστηριότητές της εντός του κράτους αυτού και συνεπώς υπόκειται στη ρύθμιση με την οποία οι περιφερειακές αρχές ενός κράτους μέλους, οι οποίες είναι αρμόδιες για τη διακυβέρνηση ενός αρχιπελάγους που αποτελεί τμήμα του κράτους αυτού, επιβάλλουν, προκειμένου να αντιμετωπίσουν τα προβλήματα που δημιουργεί ο νησιωτικός χαρακτήρας, σε όλους τους χονδρεμπόρους πετρελαιοειδών που επιθυμούν να επεκτείνουν τις δραστηριότητές τους σ' αυτό το τμήμα της επικράτειας την υποχρέωση να εφοδιάζουν ορισμένο αριθμό νησιών του αρχιπελάγους.**

2) **Η ρύθμιση αυτή δεν αντιβαίνει προς το άρθρο 85, σε συνδυασμό με το άρθρο 5, δεύτερο εδάφιο, ούτε προς το άρθρο 30 της Συνθήκης ΕΚ.**

**3) Το άρθρο 102, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚ δεν γεννά υπέρ των πολιτών δικαιώματα τα οποία τα εθνικά δικαστήρια οφείλουν να διασφαλίζουν.**

Hirsch Mancini Schockweiler

Kapteyn Ragnemalm

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 30 Νοεμβρίου 1995.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Προεδρεύων του έκτου τμήματος

G. Hirsch